

give oplysninger om finansiering samt mængder og kategorier af affald, der er eksporteret ved fjernsalg eller internethandel. Af hensyn til håndhævelsen af disse forpligtelser, kan eksportørerne pålægges at lade sig registrere i producentregisteret.

Efter § 9 o, stk. 6, kan ministeren bestemme, at oplysningspligten overgår til den kollektive ordning, hvis en producent eller importør er tilsluttet en sådan. Endelig kan oplysningerne efter § 9 o, stk. 1-5, forlanges afgivet i en bestemt form, f.eks. elektronisk, ved udfyldelse af blanketter m.v. Det forudsættes, at der for producenter og importører tilsluttet en kollektiv ordning gives mulighed for, at denne oplysningspligt kan varetages af den kollektive ordning. Det bemærkes, at pligten for eksportører i udlandet til at godtgøre, hvorledes de har opfyldt deres forpligtelse efter § 9 j og § 9 l, stk. 1, også betragtes som en oplysningspligt.

Efter § 9 o, stk. 7, foreslås en begrænsning af, i hvor mange år producenterne har ret til i forbindelse med salg af nyt elektrisk og elektronisk udstyr at oplyse forbrugerne, om hvor stor en del af salgsprisen på nyt udstyr, som skyldes omkostningerne til affaldshåndtering. Bestemmelsen implementerer direktivets art. 8, stk. 2, 3. afsnit. Det bemærkes, at bestemmelsen alene vedrører elektrisk og elektronisk udstyr til private husholdninger. Med begrebet store husholdningsapparater refereres til pkt. 1 i direktivets Bilag I A.

Begrundelsen for under direktivets forhandlinger at indsætte en bestemmelse herom var, at de nuværende og kommende producenter og importører ikke har indflydelse på hvor vanskeligt – og dermed hvor dyrt – det vil være at affaldshåndtere udstyr, som er markedsført inden direktivet træder i kraft. Derfor blev det accepteret at de i en periode, indtil det historiske affald må forventes at være oparbejdet, kunne oplyse om omkostningerne til affaldshåndtering. Direktivet bygger således på den formodning, at det meste udstyr vil være oparbejdet i 2011, hvilket er 8 år efter direktivets ikrafttrædelse. Da store husholdningsapparater, dvs. hårde hvidevarer, har en lang levetid, formodes det meste af dette affald først at være oparbejdet i 2013, dvs. 10 år efter direktivets ikrafttrædelse.

Ad § 9 p

Med denne bestemmelse gives ministeren adgang til at henlægge en række administrative kompetencer i forbindelse med affald af elektrisk og elektronisk udstyr til en af ministeren godkendt privat organisation, formentlig den systemansvarlige organisation, som er beskrevet ovenfor. Det er endnu uafklaret på hvilket selskabsretligt grundlag, organisationen vil blive

etableret. Ved den praktiske udmøntning af hjemmelten kan de blive nødvendigt at justere modellen.

Det forventes, at den private organisation skal have kompetence til at vurdere om producenter har opfyldt deres forpligtelse efter § 9 j og § 9 l, stk. 1, til for egen regning at foranstalte indsamling og håndtering af affald af elektrisk og elektronisk udstyr. Organisationen skal også have kompetence til at vurdere, om der er stillet passende sikkerhed for så vidt angår udstyr markedsført til husholdninger samt til at vurdere om en kollektiv ordning repræsenterer en passende sikkerhed, jf. § 9 k, stk. 1 og stk. 2. Endvidere forventes administrationen af producentregisteret, efter § 9 n, henlagt til organisationen og organisationen forventes tilagt kompetence til at indhente en række oplysninger fra producenter og importører, efter § 9 o. Endelig skal organisationen have kompetence til at opkræve eventuelle administrative gebyrer til dækning af offentlige myndigheders administrative omkostninger efter den eksisterende hjemmel hertil i lovens § 88, stk. 1.

Det forudsættes, at organisationens afgørelser kan påklages til en offentlig myndighed.

Der er herved tale om, at offentligretlige opgaver henlægges til et privat organ. I almindelighed bør der udvises tilbageholdenhed med en sådan henlæggelse. De retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved henlæggelse af opgaver til private søges imødegået ved, at ministeren godkender vedtægter og fastsætter retningslinjer for administrationen, og at ministeren i henhold til forvaltningslovens § 1, stk. 2, og offentlighedslovens § 1, stk. 3, efter forhandling med justitsministeren fastsætter regler om, at de pågældende love finder anvendelse for det private organisation. Endelig vil organisationens afgørelser kunne påklages til en offentlig myndighed.

Uanset de ovenfor nævnte betænkeligheder er modellen valgt, fordi direktivet er forhandlet med allerede eksisterende tilbagetagningsordninger som model, og disse ordninger byggede på en meget høj grad af privatretlige aftaler. Under arbejdet med implementeringen er det da også blevet stadig klarere, at en række af direktivets krav, bl.a. de differentierede krav til husholdnings- og erhvervsaffald samt historisk og nyt affald, ville være meget vanskelige at opfylde, hvis man søgte at implementere direktivet med detaljeret offentligretlig lovgivning. Derimod vil direktivets målsætning om producentansvar meget lettere og bedre kunne opfyldes, hvis en betydelig del af administrationen overlades til en privat organisation, som kan indgå privatretlige aftaler med producenter og importører.